

MIROSLAV HYHLÍK

RAPÍ

Z BARTOLOMĚJSKÝ

DALŠÍ
SMĚNA

xyz

Rapl z Bartolomějský: další směna

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.xyz.cz
www.albatrosmedia.cz

xyz

Miroslav Hyhlík
Rapl z Bartolomějský: další směna – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

Byl by to zločin, kdyby tuhle knihu někdo neznal! Až se ji rozhodnete poslat dalším zločinožroutům, využijte k tomu **www.restorio.cz**.

Albatros Media podporuje udržitelný rozvoj, který vrací použitým věcem smysl. On-line antikvariát Restorio vaše knihy odkoupí a zaplatí vám ihned – nečekáte, až se prodají. Získané peníze si můžete nechat, nebo si vyberete charitu, kterou jimi podpoříte. V tom případě navýší Restorio částku o 20 %.

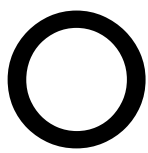
RAPL Z BARTOLOMĚJSKÝ

Další směna

OBSAH

NENÍ PRVNÍ ODDĚLENÍ JAKO PRVNÍ ODDĚLENÍ	6
BEZ MOTIVU	10
ŠLAPKA NA Odstřel	12
NOVINÁŘKA	22
OZVĚNA PODCHODU	28
MILOŠŮV KUFŘÍK PLNÝ DEMETERA	34
POMSTA	41
BECHEROVKA	54
KONÍRNA	56
KYANIDOVÝ VYDĚRAČ	74
LOVCI DŮCHODCŮ	104
SAMOPALNÍK	142
PODEZŘELÁ ÚMRTÍ A SEBEVRAŽDY	164
KUCHAŘÍČEK	166
SEBEUSPOKOJOVÁNÍ	172
HOTELOVÝ SUICIDE PACT	175
OLIZOVAČ	180
TÝRANÝ VRAH	206
VÁZA SMRTI	236
FILUTOVÉ	242
PROKLETÁ KEŠKA	250
BARTOLOMĚJSKÉ TICHŮ	257

NENÍ PRVNÍ ODDĚLENÍ JAKO PRVNÍ ODDĚLENÍ

 ŠUMĚLÁ BUDOVA V BARTOLOMĚJSKÉ 6 odedávna skrývala celý kriminalistický aparát potírající zločin v prvním pražském obvodu. Byl to se svými necelými šesti kilometry čtverečními druhý nejmenší revír v Praze. Rozkládal se od Hradčan přes Malou Stranu až k Novému Městu.

Za silnými zdmi novorenesanční budovy se nacházelo naše kriminalistické pískoviště, rozdělené na jednotlivá oddělení. Vše se odvíjelo od klasifikace trestných činů v trestním zákoníku. Násilné kriminalitě samozřejmě kralovala vražda se svými odnožemi, jako jsou vražda novorozeného dítěte matkou či zabití. Za nimi následovaly delikty postihující hříšníky, kteří způsobili usmrcení z nedbalosti.

První oddělení kriminální služby a vyšetřování je u široké veřejnosti spojováno hlavně s mordpartou. Toto povědomí nejvíce zpropagoval populární televizní seriál *Případy 1. oddělení*. Málokdo už ale ví, že první oddělení existují prakticky na všech okresních a oblastních kriminálkách po celé republice a na jejich bedrech leží největší tíha objasnění i bezpečnosti v daném regionu.

NENÍ PRVNÍ ODDĚLENÍ JAKO PRVNÍ ODDĚLENÍ

K útoku na Pavla Dostála došlo 5. února 1997.

RAPL Z BARTOLOMĚJSKÝ: DALŠÍ SMĚNA

Zpravidla se zabývají trestnou činností, které dominuje násilí. Druhým nejzávažnějším skutkem po vraždě jsou loupežná přepadení, v jejichž závěsu se tísňí vydírání, ublížení na zdraví nejružnějšího charakteru, ale také podezřelá úmrtí nebo sebevraždy.

Rozmanitost případů v Bartolomějské byla neuvěřitelná, což mě k tomuto útvaru vždycky táhlo. Někdy jsem se válel po zemi s anarchisty a skinheady při demonstracích u Národního divadla, když se nám pokoušeli zapalovat služební vozidla, jindy jsme řešili přepadení zlatnictví, rvačku bezdomovců v „Sherwoodu“ u hlavního nádraží nebo jsme s partákem pátrali v Poslanecké sněmovně po pachatelích, kteří v únoru 1997 pořezali v obličeji poslance Pavla Dostála.

Centrum matičky Prahy bylo zkrátka vždy plné absurdních protikladů.

Pachatelé budoucího ministra kultury napadli poblíž Poslanecké sněmovny.

BEZ MOTIVU

MOTIV ČINU JSEM považoval, tak jako každý detektiv, za základní stavební kámen zločinu, který by nás měl přivést na stopu pachatelů. Tuto poučku se učí frekventanti na všech policejních školách a v sešitě si ji musí červeně podtrhnout. Zjistit, co vedlo člověka k porušení zákona, je vždy prvořadým úkolem každého pátrajícího detektiva.

Sexuální deviant potřebuje ukojit zvrhlou touhu, lupič jde do banky pro prachy, jiný pacholek si dělá zálusk na nějaké cennosti a kapesní zloděj chce portmonku z cizí kapsy.

U vražd to bývá poněkud jiné. Vražedných motivů existuje celá řada. Pokud se ho kriminálce podaří zjistit, směr k vrahounovi bývá trochu přímočařejší.

Mezi nejčastější motivy patří samozřejmě peníze, potom vztahové neshody a žárlivost, msta při vyřizování účtů ve zločineckém prostředí nebo v ekonomické oblasti. Mnoho zločinů mají na svědomí narušené psychopatické existence poháněné celou řadou bizarních deviací.

Když jsme měli pochybnosti o motivu, bývalo velice složité dostat se vrahovi na kobytku. Některé jejich pohnutky bývají neuvěřitelně banální, téměř lidsky nepochopitelné.

V devadesátých letech prudce vzrostla násilná kriminalita. V centru Prahy jsme každý den řešili nespočet přepadaček a brutálních útoků. Václavské náměstí se stalo místem, kde si mafiáni vyřizovali účty a prostřelení chlapi se povalovali na chodnících – jako třeba u hotelu Jalta v sobotu 2. srpna 1997, kde

čtveřice pistolníků začala zničehonic pálit po trojici Čečenců a jen zázrakem nepřišel o život žádný kolemjdoucí.

Prostě jsme měli o zábavu postaráno.

Pozadu nezůstali ani různí maniaci a úchyláci, pro které byla tato vzrušená doba přímo požehnáním.

ŠLAPKA NA ODSTŘEL

DĚLAT PROSTITUTKU NENÍ zrovna džob, kterým by se žena ráda chlubila. O riziku poskytování lásky na pár minut za mrzký peníz není třeba polemizovat.

Prodejné děvy jsou v ohrožení pokaždé, když si vedou na svůj privát lačného kunčafta, o kterém často nevědí lautr nic. Každý klient, kterého si vlečou do průjezdu, představuje sázku do loterie, někdy i do té životní. Musejí se spoléhat pouze na svůj odhad, zkušenost a šestý smysl.

V předrevoluční době, kdy bylo mým policejním kšeftem prostitutky pronásledovat, se mnou některé při kávě sdílely své zajímavé zkušenosti. Nepřekvapovaly mě zkazky o různých sexuálních praktikách a libůstkách, které po nich nadrženci vyžadovali. Když jí ovšem nějaký tatínek od rodiny provazem stáhl útlý krček tak, že viděla všechny svaté, nebo když před jejím nahým tělem začal nějaký týpek šmrdat žabikuchem a z úst se mu spouštěla dlouhá slina, moc dobře se to neposlouchalo.

Základní pravidlo zkušených „dorot“ bylo vzít si peníze hezky před službičkou. Protřelá Bobina z Rytířské ulice měla i svoji poučku: „Když je pytlík plný, je třeba cálovat, aby ho bylo čím vyprázdnit.“

Holky na ulicích se musely spoléhat jenom samy na sebe a na kolegiální svých kamarádek. Ovšem když si některou zákazník odvezl autem jinam než na osvědčenou náplavku, mohla se nad ní navždy zavřít voda a našel ji až nějaký

pejskař podle bot rozházených u silnice. Při stovkách utajených policejních akcí jsem měl možnost tento cvrkot chtíče pozorovat. Z některých zjevů a individuí, která procítala se soumrakem a žadonila o trochu lásky, šel často strach i na mě, s bouchačkou u pasu. O něco bezpečněji na tom byla děvčata v hotelech. I tam ovšem mohla narazit na zbytečné existence a kriply, obzvláště když těm chlápům kolovalo v žilách víc alkoholu, než jejich hlava dokázala unést.

V pozdních odpoledních hodinách 16. dubna 1995 vyjízděly policejní hlídky v doprovodu rychlé záchranné služby k oznámení o napadení ženy v ulici U Půjčovny na Novém Městě. Netrvalo dlouho a operační důstojník mě informoval, že ke zranění nedošlo po nějakém vzájemném kočkování, ale že jde o střelné poranění. Tato zpráva nám zajistila, že jsme s partákem měli večer rázem co dělat.

Vyrazili jsme pěšky podvečerní Prahou. Stříhli jsme to přes Františkánskou zahradu a za patnáct minut už jsme zahýbali z Jindřišské. U Půjčovny, přímo před domem číslo čtyři, stálo opuštěné policejní auto. Prošli jsme přes otevřená dvoukřídlá vrata do průjezdu domu. Uvnitř dvorany jsme spatřili skupinku osob, mezi kterými stály dvě uniformy z krakovského oddělení. Jakmile si nás všimli, vyrazil k nám jeden z policistů. Poznal jsem v něm poručíka Braune- ra z doby, kdy jsem ještě nosil červené výložky a hnědé služební polobotky.

„Ahoj, postřelili tady holku a vypadá to na šlapku,“ začal s úředním raporem a vedl nás k místu incidentu. Ve dvoře hned za rohem se nacházela menší cimra, která měla dveře dokořán. Dříve mohla sloužit jako sklad nepotřebných věcí. Nakoukl jsem do místnosti, která byla osvětlena malou stolní lampičkou na starém oprýskaném nočním stolku. Pohled ve mně rázem evokoval scénu z kultovního filmu Karla Kachyni *Lásky mezi kapkami deště*, kde Jana Hrušínského oslovila prostitutka: „Fešáčku, nechtěl by sis ohrát nožičky za dvacet kaček?“ a odvedla si ho do podobné místnosti, do jaké jsem zrovna zíral.

V rohu u zdi stála široká postel s masivní matrací, přes kterou ležel šedivý přehoz, zpod něhož vykukovalo nažloutlé prostěradlo. Velké krevní koláče a stříkance na posteli i podlaze svědčily o tom, že tady měl někdo řádné potíže. Na zemi se válela pohozená černá koženková dámská kabelka s dlouhým popruhem. Vpravo za vstupem stál špinavý jídelní stůl, na kterém byl popelník z uříznuté plechovky plný vajglů. Zátíší doplňovaly dvě dřevěné židle. Za umakartovou skříní se nacházelo oprýskané umyvadlo s jedním kohoutkem pouze na studenou vodu. K místnosti patřilo velké zamřížované okno zakryté zatuchlou

fialovou dekou, přes kterou se dovnitř nedostalo žádné světlo. Měla vytvořit intimitu a zamezit šmíráckému oku pozorovat propletená nahá lidská těla.

Z místnosti vycházel zápach střelného prachu prolínající se s nepříjemnou nasládlostí krve. Požádal jsem uniformy, aby prostor zajistily bezpečnostní páskou. Vláda svým novým mobilem značky Siemens S4 přivolal výjezdovou skupinu včetně „krajánků“. Byl to úžasný pocit pohodlí, nelítat při telefonování do budky a mít aparát připevněný pěkně na opasku.

Než jednotka dorazila, nezháleli jsme a okoukli okolí. U vchodu do baráku stály tři místní sudičky ve vzrušené rozpravě. To budou naše zpravodajské zdroje, pomyslel jsem si. Po oslovení těchto dam začal přímo rockový koncert. Všechny byly zdejší a měly dokonalý přehled o místním cvrkotu.

Nejvíce nás zaujalo svědectví šedesátileté udržované paní Čermákové, která se vracela domů s nákupem. Na rohu do ní málem vrazil neznámý chlapík. Nastala komická situace, kdy se chtěli navzájem vyhnout, ale s mužem uhýbali na stejnou stranu.

Šlo o asi pětapadesátiletého muže silnější postavy s vyčuhujícím bříškem v rozepnuté tmavě modré bundě. Obličej měl kulatý s naducanými tvářemi. Tmavší vlasy mu dělaly takovou tu přehazovačku. „Cvalda“ měl rychle zabočit do Růžové ulice a zmizet neznámo kam.

Při vytěžení informátorek se nám potvrdilo, že místnost používaly „šlapiňy“ z Vodičkovy ulice ke šmajchlování. Točily se tu tak tři. Přestože tady byla docela velká frekvence zákazníků, nikdy s nimi nebyl žádný problém, kromě stížností na nezamykání vchodu, jak doplnila černovlasá čtyřicátnice. Přízemní skladová místnost patřila k bytu jistého pana Hradeckého, restituenta a majitele celého domu, trvale však pobývajícího někde v Rakousku.

Třetí ženou byla oznamovatelka, která měla kvartýr hned nad kamrlíkem lásky. V inkriminovanou dobu seděla doma a koukala do televizní bedny. Nějakou minutu před tři čtvrtě na šest uslyšela velkou ránu, po které následoval ženský křik a volání o pomoc. Seběhla do přízemí k mříží oddělujícím vstup k bytům od dvorku, kde objevila na zemi vkleče se svíjející dívku. Zraněná si držela obě ruce na hrudi, skrz ně jí za bolestivého sténání protékala krev. Sousedka na nic nečekala, zaběhla domů pro obvazy a zavolala sanitku. S pomockami pro první pomoc se vrátila ke krvácející ženě, nad kterou se už skláněla paní Čermáková. Ženy se snažily zastavit krvácení, řinoucí se z hrudníku za

syčícího zvuku pneumotoraxu. Jejich snažení ukončil příjezd rychlé záchrané služby. Dívka dostala injekci proti bolesti, napojili ji na kapačku a tlakovými obvazy zamezili vykrvácení. Při vědomí byla převezena do nemocnice na Karlově náměstí.

Modrá blikající světla avizovala příjezd výjezdových skupin. Vedoucím byl toho dne ustanoven podporučík Horálek z našeho oddělení, kterému jsme poskytli všechny zjištěné informace. Neznali jsme ještě totožnost zraněné dívky, ale spoléhali jsme na doklady, které by se mohly skrývat v pohozené kabelce. Nechtěli jsme se po místě činu poflakovat jako prvníčky, abychom nezmrvili důležité stopy před ohledáním.

Všechno mělo svůj postup. Na počátku jsme vycházeli z informací svědků, kteří slyšeli jeden výstřel. Za zásadní stopu jsme považovali střelu, která se mohla nacházet kdekoli v místnosti, a nepohrdli bychom ani vystřelenou nábojnicí. Kousek po kousíčku jsme na špinavý dvorek vyskládali jednu věc za druhou. Každý předmět byl prohledán a prozkoumán detektorem kovu s cílem vyšťourat projektil. Všechno jsme prolezli a prohmatali, ale střelu ani nábojnici jsme nenašli.

Technici ukončili svou práci po dvou hodinách a my jsme se mohli vrhnout na kabelku. Kromě sedmi kondomů, ohmatané peněženky a osobních drobností jsem našel vytoužený občanský průkaz v hnědých plastových deskách na jméno Alena Sovadinová. Podle jména i fotografie jsem ji znal. Svoje stanoviště měla ve Vodičkově ulici pod klenutou pasáží, spolu s další skupinkou nevěstek. Mnohokrát jsem jim tam kontroloval občanky, abych v nich udržoval pocit státního dozoru. Nemusely se už obávat policejních perzekucí a z mých řečí si dělaly akorát tak bžundu. Sovadinová byla bezproblémová holka, která si nesla jen nějaký malý zlodějský hřích z mládí.

Místo střelby bylo ohledané, svědci zjištěni a vytěženi. Zbývalo provést šetření v nemocnici. Věděli jsme, že tam byla převezena před několika málo hodinami a výslech zatím nebude možné provést. Potřebovali jsme alespoň lékařské stanovisko k jejímu stavu a informaci, zda to chuděra vůbec přežije. Střelná zranění jsou vždy zákeřná a v těle dokážou nadělat hroznou paseku.

Na první chirurgické úrazové klinice na Karlově náměstí se nás ujala sympatická doktorka. Uklidnila nás, že stav oběti je zatím stabilizovaný, ale upozornila, že jde o střelné zranění hrudníku, těsně pod pravým řadrem, což může

vést k pozdějším vážným komplikacím. Projektil bohužel zůstal v těle. Na zítřek bylo svoláno lékařské konzilium, které rozhodne, zda střelu vyjmou, nebo ji budou muset nechat zapouzdřit.

Doktorka listovala v červených deskách chorobopisu, z nichž vyjmula rentgenový snímek a zasunula ho do negatoskopu. Jeho bílé světlo okamžitě vykreslilo strukturu hrudního koše. Na prosvíceném snímku, několik milimetrů od páteře, vlezla mezi žebry zaseknutá střela. Byla to trošku zdeformovaná kulička, která na snímku nepřírozně zářila. Zapůjčeným pravítkem jsem změřil průměr, který byl něco kolem devíti milimetrů. Tato velikost odpovídala olověné střele ráže .44 do zbraně perkusního typu. S lékařkou jsme se domluvili, že nejpříhodnější termín výslechu bude následující den odpoledne, pokud nastanou komplikace nebo neproběhne operace.

Na služebně se mezitím vedoucí útvarů hádali o věcnou příslušnost – tedy o to, kdo na tom bude makat. Licitovalo se, zda půjde o pokus vraždy, nebo těžké ublížení na zdraví. Takové přetahování nebylo nic nového a zažíval jsem ho poměrně často, zvláště když pachatel nebyl zrovna v dohledu. Nakonec to stejně většinou rozseklo nadřízené státní zastupitelství. Do té doby se na tom muselo makat bez ohledu na to, kdo má zrovna delší péro.

Druhý den krátce po obědě jsem zaskočil do trafiky v ulici Na Perštýně a koupil nějaké ženské časopisy, abych do nemocnice nepřišel s prázdnou jako nezdvořák. Na chirurgickém oddělení jsme s parťákem dostali světle zelené empíry a sestřička nás dovedla na jednotku intenzivní péče. Před námi na lůžku, napojená na různé přístroje a hadičky, ležela blondýnka s kudrnatými vlasy. Zvuk posuvných skleněných dveří ji probudil. Otevřela oči a kupodivu mě hned poznala.

Při pohledu na známou tvář se její rysy viditelně uvolnily. Na plechový stůlek jsem vedle porcelánového džbánu s čajem a skleničky položil „úplatné“ časopisy.

„Zdravím tě, Alenko. Tak co, jak se máš?“ klidným hlasem jsem si začal získávat její přízeň.

„Ale jo, jde to. Docela to bolí, hlavně při nadechnutí,“ začala popisovat své neutěšené pocity.

„Musíš to vydržet, měla jsi velké štěstí. Mluvili jsme s paní doktorkou, a pokud půjde všechno bez komplikací, mohla bys jít do týdne domů,“ tlumočil

Ani tento identikit k dopadení pachatele nevedl.

jsem jí už obroušená slova z lékařské zprávy, abych ji nestresoval tím, že ještě nemá vyhráno. „Můžeš mi prosím tě říct, jak ti to ten pošuk udělal?“ nadnesl jsem otázku, kvůli které jsme sem s partákem přifrčeli. Naklonil jsem se k naducanému polštáři, aby se nemusela namáhat, a začal naslouchat jejímu mrazivému vyprávění.

„Byla jsem na štaflu asi od tří. S Pavlou, Jiřinou a Stáňou jsme kecaly v podloubí u Myšáka. Víte kde?“ otočila ke mně hlavu na polštáři. „Potom se tam objevil ten chlap. Nikdy jsem ho neviděla. Nebyl to stálý kunčaft. Všimla jsem si ho, jak po nás čumí. To je běžný. Chlapi to dělají, než jdou na službu. Někdy kolem nás obcházejí i hodinu, než nás osloví. Kouřila jsem a procházela se v podloubí. Někde u schodů do metra za mnou přišel a chtěl kompletku za pětikilo. Ptal se, jestli půjdeme daleko. Já na to, že je to kousek. Šli jsme přes Václavák a Jindřišskou. Nešel přímo se mnou, ale táhl se asi pět metrů za mnou. Někteří klienti to dělají, mají strach, aby je někdo náhodou nepotkal. Když jsme zašli do průjezdu, šel už vedle mě. Odemkla jsem dveře, rozsvítila lampičku a posadila se na postel. Z kabelky jsem si vyndala cigarety, že si dám předtím jednu kouřovou. Dělán to tak vždycky, kdybych musela dělat orálek. Chlápek zůstal stát u nedovřených dveří a otočil se ke mně zády. Měl takovou tu hnědou tašku, co se nosila do školy, s kapsami a řemenem přes rameno. Začal v ní štrachat. Myslela jsem si, že vyndává peníze. Sklonila jsem se ke kabelce pro kapesník. Najednou jsem měla takový divný pocit. Zvedla jsem hlavu. Ten chlap držel v pravé ruce něco dlouhého a mířil tím na mě. Byla to vteřina. Zabýsklo se a vyšla hrozná rána s velkým oblakem bílého kouře. Vůbec nic jsem neviděla. Do hrudi jsem dostala silnou tupou ránu, jako pěstí. Začaly mě pálit oči, lapala jsem po dechu a všude byl štiplavý kouř. Než jsem se dala dohromady, byl pryč. Držela jsem si hrudník a cítila, jak mi teče krev. Byla všude. Okamžitě mi došlo, že jsem postřelená. Vypotácela jsem se na dvorek a volala o pomoc. Potom se to se mnou začalo točit a všechno jsem měla rozmazané jako v mlze. Jak jsem se vůbec dostala do nemocnice, to už nevím.“

Přerušila vyprávění a dopřála si krátký oddech na doušek čaje, který jsem jí přidržel u úst.

„To jsi měla skutečně životní štěstí. Ten nahoře musel stát při tobě,“ soucivně a s trochou biblického sarkasmu jsem jí přitakal. „Viděla jsi ho dobře? Dokážeš ho popsat? Kdybys ho viděla znovu, poznala bys ho?“ pokračoval jsem v naléhání.

„Snad jo. Asi bych ho poznala.“ Na minutku se zamyslela a začala ho popisovat. „Bylo mu tak do šedesáti, byl o něco vyšší než já, asi 175 cm, zavalitější postavy. Měl miň vlasů, čelní pleš a odulý obličej, silný nos. Na sobě měl nějakou tmavou bundu na zip a tu tašku, co jsem říkala. Byl docela zpocený,“ dokončila svůj popis, který se celkem shodoval s výpovědí od pavlačové svědkyně, jež do něho narazila u domu.

„Až budeš trochu fit, tak bychom s tebou udělali identikit,“ mrkl jsem na ni s úsměvem.

„Co to je?“ nechápavě zvedla obočí.

„To je takové sestavování obličeje s naším kreslířem,“ učitelsky jsem ji seznámil s cizím pojmem. „Ještě bych se potřeboval zeptat na tu pistoli, kterou po tobě vystřelil. Bylo to něco, jako mám já?“ Natočil jsem se k ní z boku a zpoza bundy jsem jí ukázal svoji pistoli ČZ 75 v pouzdře na opasku.

Alena se trochu nadzvedla a zakroutila hlavou. „Nebyla to taková, co znám z televize. Byla to taková hodně dlouhá trubka. Zahlédla jsem ji strašně krátce, byl to mžik, než mě oslepil ten kouř,“ udělala tečku za naším rozhovorem.

„To bude dobrý, uvidíš.“

Lehce jsem jí zmáčkl ruku na bílé dece na rozloučenou a dali jsme si odchod. Po necelé půlhodině jsme měli všechno, co jsme potřebovali, a náš favorit opustil areál nemocnice.

Podle očekávání případ zůstal u nás na obvodě. Chlapům z vražd to nevadilo, protože se potýkali od začátku roku s dvaceti sedmi mordy a další případy se na ně valily jako lavina v Tatrách. Sovadinová byla po několika dnech propuštěna z nemocnice a její zdravotní stav se natolik zlepšil, že zaujala zase své místo v podloubí, kde to všechno začalo.

Zpráva o střelbě na prostitutku rezonovala celou pražskou galerkou. Šlapky byly nějakou dobu opatrnější a nedůvěřivější, ale tento stav se po čase vrátil do starých kolejí. Peníze je třeba vydělávat a točit.

Na krajském ředitelství v Kongresovce mi kriminalistka Jana Martinická s Alenou a svědkyní Čermákovou vytvořily docela zdařilý portrét. Fotky padoucha jsem preventivně rozdával holkám jako reklamu na thajské masáže. Co kdyby se někde střelec objevil. Hledali jsme toho syčáka opravdu usilovně. Projížděli jsme evidence, monitorovali případy ve svodkách v celé republice podle modu operandi. Prošly nám rukama stovky chlapíků kontrolovaných

hlídkami na vyhlášených místech. Mnohokrát jsem zašel za poškozenou s desítkami fotek vytýpovaných fešáků, ale nikdy do žádného nezapíchl prst se slovy: „To je on.“

Prověřovací sítí musela projít i samotná Alena. Zaměřili jsme se na vztahy s dřívějšími partnery, kterých nebylo úplně málo. Neměla žádné dluhy, ale ani žádný majetek. Bydlela v pronajatém zaprášeném žižkovském bytě. Nezjistili jsme žádné konkurenční neshody, kvůli kterým by se jí mohl někdo chtít pomstít.

Poptal jsem se i na dobře známé venerologii U Apolináře, jestli tam Alena nebyla léčena s nějakou pohlavní chorobou, kterou mohla nakazit nějakého taťuldu a ten by si ji pak přinesl domů jako svědivý dárek.

Všechno bylo negativní, nikde jsme se nechytili. Nad pistolníkem se zavřela voda.

Po několika týdnech nám nezbylo než oslovit bdělou veřejnost. V novinách jsme zveřejnili kresbu zločince s pikantním textem, což si nemohli nechat ujít bulvární novináři. Prověřili jsme nespočet případů, kde se objevila střelná zbraň, zejména ta perkusní. Jako šmírák jsem strávil nespočet hodin sledováním míst, kde se pohybovali žádostiví klienti škemrající o trochu té minutové lásky.

Zkontroloval jsem snad na tři sta různých týpků, na které se aspoň trochu hodil popis. Kromě tří celostátně hledaných hříšníků jsem neměl lautr nic.

Pro balistické zkoumání jsem zajistil rentgenový snímek, z něhož znalec doktor Jirkovský z Kriminálního ústavu potvrdil, že se skutečně jedná o projektil pocházející ze zbraně perkusního typu s možností samovýroby, čímž se nepředstavitelně rozšířil rádius pátrání.

Neustále jsme spekulovali, proč pachatel zdánlivě bezdůvodně střílel na bezbrannou ženu. Oslovili jsme i odborníky na psychologické profilování, kteří podle nejrozumnějších indicií odhadli, že může jít o útočného sadistu a devianta. Nebo o muže se sexuálními potížemi, kterého k erektci vybujuje bolest a utrpení ženy, nebo o mstu jakékoli ženě za nějaké příkoří. Dokonce se probírala i absurdní možnost, že žena byla pouze jakýsi terč při zkoušce střelné zbraně. Nevylučovali jsme naprosto nic.

Ať jsme pátrali, jak jsme pátrali, nepodařilo se nám zjistit žádný uchopitelný motiv. Nezbylo mi než s nelibostí vystavět z několika naditých šanonů

obávaný kriminalistický pomník a ten pak uložit do studeného sklepního archivu v Bartolomějské 14.

Myslel jsem si, že případů bez motivu budu řešit minimum, ale šeredně jsem se zmýlil.

Byl to teprve začátek.

NOVINÁŘKA

U PLYNULY NECELÉ DVA roky od případu postřelené prostitutky. Kalendář ukazoval polovinu roku a sezona dovolených právě dosahovala svého vrcholu. Turistický ruch se otáčel na plné obrátky a na Václaváku musel našinec hodně naslouchat, aby uslyšel češtinu.

Něco před třináctou hodinou 24. července 1997 se na tísňovou linku dovolal vyděšený mužský hlas, který oznámil, že v podchodu u Státní opery leží zakrvácené nehybné ženské tělo. Na místo přiletěly policejní hlídky a zdravotnická záchranná služba. Záchranáři u ženy v tratolišti krve okamžitě zahájili oživovací pokusy včetně kardiopulmonální resuscitace. Dva statní chlapi se neúnavně střídali při masáži srdce a v kombinaci s defibrilátorem se snažili dotýčnou udržet při životě. Záchranář v latexových rukavicích přímým tlakem prstů v ráně dělal nemožné, ale i tak vše směřovalo k tomu nejhoršímu. Po několika desítkách minut byl konec. Doktorovi nezbylo než konstatovat smrt z důvodu nezastavitelného vykrvácení z krční tepny.

Zpráva se rozlétna policejním éterem jako vichřice a nikdo nepochyboval, že jde o brutální mord. Než lékař ve žluté sanitce vyplnil úmrtní list, začala se k místu sjíždět kriminalistická esa z pražských vražd.

Střelba na ženu za bílého dne kousek od Václavského náměstí nám s Vládou připomněla neobjasněný případ U Půjčovny, což bylo asi tři sta metrů vzdálenou čarou. Na místo činu se sjelo snad dvacet kriminalistů. Výjezdoví technici makali na nejvyšší obrátky, aby zajistili všechny možné stopy a nic nám neuteklo. Ve vzduchu jsme cítili, že to bude velký průšvih, a to jsme ještě neznamenali totožnost oběti.

Mrtvola asi šedesátileté ženy ležela na zádech s rozhozenýma rukama na špinavé dlažbě. Nebožka byla menší postavy, štíhlá, s tmavými delšími vlnitými vlasy po ramena, které byly prosáklé krví. Obličej nešlo přes krev rozpoznat. Oblečená byla do černých tesilových kalhot a bílé rozepnuté halenky na knoflíčky s límečkem, pod kterou měla černou podprsenku.

Postával jsem na schodech do podchodu a opíral se o kachličkovou stěnu spolu s dalšími operativci. Z nadhledu jsme mlčky pozorovali práci policejního doktora, který ohledával tělo pod dohledem vyšetřovatele s tlustými deskami. Sekundovali mu technici s kamerou a foťákem. Doktorovy rukavice se dostaly až ke krku oběti.

„Vidím tady střelné poranění. Jde o průstřel způsobený ranou zezadu dopředu. Podle rozsahu a směru to vzalo krční tepnu, krkavici. Střelný kanál odhaduji trochu shora, což by mohlo být tam od vás, od schodů. Tam, co stojíte,“ pohlédl směrem k nám a loktem si utřel pot z čela.

Pod mrtvolou bylo velké rozšlapané tratoliště. Nedalo se určit, které stopy lepkavé životní kapaliny na žulové dlažbě zanechali záchranáři, policisté, svědci, pachatel...

Po ohledání těla vystřídal doktora na scéně menší podsaditý chlapík, kterého jsem znal jako balistického znalce z Kriminalistického ústavu. V jeho ruce se objevil dlouhý metr, kterým změřil ženinu výšku – od jejích černých lakovek k průstřelu na krku. Mohl tak odhadnout možný směr střely, v čemž mu pomohlo natažené žluté lanko.

„Vypadá to, že střelec musel být někde v pravé části na okraji schodiště. Střela musela pokračovat dál do podchodu,“ ukázal prstem k východu, který byl asi čtyřicet metrů od nás. Jeho dedukci následně prověřil technik v tmavě modrém plášti s detektorem kovu. Při mravenčím prohledávání centimetr po centimetru přístroj nevydal ani hlásku. Podchod byl obložený světle hnědými dlaždicemi, které neviděly vodu mnoho a mnoho let, a tak na nich pořádně ulpěl prach z milionů vozidel projíždějících nad jeho stropem. Chemik s baterkou v ruce pátral vatovou štětičkou po nějaké drobné odrazové stopičce. Střelu ani případnou ucpávku z perkusní zbraně nebo jiné povýstřelové fragmenty jsme bohužel nenašli.

Nebyli jsme líní a vyndali i pět kanálových zábran pod schodištěm, ale nikde nic. Jednou z možností bylo, že projektil z místa činu někdo nevědomky vynesl

Poslední odpočinek Molly Gordinové na bavorském hřbitově.

pryč, třeba přišlápnutý v podrážce boty – bohužel i takové náhody se stávaly. Absence nábojnice byla lehce vysvětlitelná, pokud střelec použil zbraň, která „hílzy“ nevyhazuje. Mohl to být revolver nebo něco jako perkusní zbraň.

Po několika hodinách šichta techniků skončila. Ustaly záblesky fotoaparátů a na řadu mohla přijít detektivní práce. Nejprve jsme museli zjistit, kdo je oběť.

Vedle těla byla nalezena módní kabelka s doklady a peněženkou s větším obnosem peněz. U nohou ležela pohozená velká cestovní kožená taška. Bylo zřejmé, že o loupežný motiv tady nešlo. Z cestovního dokladu úhledně zasu nutého ve velké peněžence jsme zjistili, že šlo o cizinku. Z novinářského průkazu jsme se dozvěděli, že jde o občanku Německa Molly-Riffel Gordinovou, redaktorku *Svobodné Evropy*.

Toto odhalení pracovnímu týmu na klidu zrovna nepřidalo, zejména pak našim velitelům, kterým se jaksí začaly stahovat svěrače. Oprávněně se předpokládalo, že případ bude pod nepřetržitým dohledem sdělovacích prostředků z celého světa. O ministerském dozoru nemluvě. Z těchto důvodů byl tlak na důsledné prověřování ještě větší než obvykle. K objasnění vraždy byl na kraj ském ředitelství sestaven asi pětadvacetilenný pracovní tým, ve kterém jsme s partákem Vládou nemohli chybět.

Zjistili jsme, že krátce před vraždou vystoupila Molly z mnichovského rychlíku na hlavním nádraží. V úschovně si odložila část zavazadel a pěšky se vydala nejkratší cestou rovnou do redakce *Svobodné Evropy*, která tehdy sídlila v budově bývalého Federálního shromáždění.

Molly musela projít „Sherwoodem“ a pak po chodníku dojít k nepříliš vábnému podchodu pod magistrálou. Park kolem hlavního nádraží byl tehdy útočištěm různých feťáků, bezdomovců a pochybných existencí. Komanda uniformovaných policistů, strážníků a detektivů obracela park vzhůru nohama po několik dnů. Kontrolou prošlo mnoho desítek až stovek osob. Bezpečnostní prohlídky však nezabraly. Nenašli jsme žádnou střelnou zbraň ani nic, co by dotyčného spojovalo se zavražděnou.

V devadesátých letech jsme si o bezpečnostních kamerách v ulicích mohli nechat jen zdát, a pokud se někde objevily, byla to velká náhoda. Neměli jsme vůbec nic. Pokud by se mohl případ posunout v čase do dnešní přetechnizované doby, určitě bychom při pátrání pracovali s nějakou poskakující postavičkou na pohyblivých obrázcích.

S partákem jsme dostali za úkol prověřit všechny domy, jejichž okna směřovala do Washingtonovy ulice, za kterou se v parku nacházel vstup do podchodu. Zaměřili jsme se zejména na hotel Esplanade, kde ohlušující rána mohla přilákat k oknu nějakého zvědavého turistu. Mluvili jsme se všemi hosty, ale nikdo nic neslyšel. Nechytili jsme se ani v dalších třech činžovních domech, což nebylo dobré – náš úřední záznam zel prázdnotou.

Loupežný motiv jsme zavrhlí hned v počátku, vrah se k tělu ani k novinářčiným věcem vůbec nepřiblížil.

Prověřovaly se i spekulativní otázky týkající se ženiny činnosti v ruské redakci, zda jí nechtěli nehezky způsobem domluvit špioni KGB. Ani to se neukázalo jako pravděpodobné, protože se nevěnovala nijak ožehavým tématům. Poznatky jsme nezískali ani od naší zpravodajské služby, i když v té době, rok po svém zřízení, ještě neměla BIS zrovna ostré zuby a byla ráda, že je ráda. Motiv vraždy na objednávku u nás také neměl prioritu. Najatý vrahoun by zvolil odlehlejší místo a neriskoval by dopadení. Měli jsme tu opět zločin bez jasného motivu.

Počátek pátrání brzdila absence dvou svědků, kteří byli jako jediní blízko místa činu. Dva muži měli scházet do podchodu od Smetanova divadla a slyšet ohlušující ránu. Následně vběhli do podchodu, kde již spatřili v zadní části ležet tělo ženy, ale nikoho jiného neviděli. Doběhli k místu a zjistili, že žena má celý obličej od krve. Jeden ze svědků rychle pádlil do podzemních garáží u Státní opery a zavolal policii a záchranku. Přestože šlo o extrémně vážnou situaci, oba svědci z místa nepochopitelně odešli.

Nepočkali na policejní hlídky ani na záchranáře, kteří se na místo dostavili během několika minut. Bylo to pro nás velice důležité, a tak jsme po nich vyhlásili pátrání. Pátrací relace běžely v denním tisku i v televizi. Dlouhé dva měsíce trvalo, než se nám oba pány svědky podařilo nalézt. Kdyby se nepochlubili svým kolegům, asi bychom je jen tak nesehnali.

Oba myslitelé byli ostravští obchodní zástupci na služební cestě v Praze a nechtěli se do ničeho zamotat. Jeden dokonce uvedl, že měli zaplacenou místenku do vlaku a nehodlal dopustit, aby mu propadla. Hlava mi takový cynismus nebrala. Přesto nám jejich výpověď nijak nepomohla. Nikoho z podchodu odcházet neviděli a z horní části od magistrály na začátek podchodu stejně nebylo dobře vidět. Takže nic.

Osobní věci zemřelé nám prozradily, že do Prahy přicestovala vlakem. Přifrčela rychlíkem s první třídou. Museli jsme vynaložit veliké úsilí, abychom sehnali nějakého cestujícího, který by si Molly všiml. Jedinou osobou byl vlakový průvodčí, který potvrdil, že skutečně tímto vlakem cestovala na místenku, již si zakoupila v Mnichově jako samostatnou jízdenku. Kdo seděl vedle ní, se nepodařilo zjistit.

Zavražděný občan jiného státu vnáší do vyšetřování časové prodlevy, obzvlášť když jde o lidi z míst, kde zrovna není přívětivá politická situace (po sametové revoluci se do této skupiny řadily na prvním místě postsovětské republiky). Přesto se nám postupně podařilo o zavražděné zjistit více informací.

Molly-Riffel Gordinová se původně jmenovala Inna Světlová a narodila se v lotyšské Rize v roce 1938 do židovské rodiny. Vyrůstala v sirotčinci, kde zázračně unikla nacistické pozornosti. Později vystudovala Leningradský institut divadla, hudby a kinematografie a v roce 1963 emigrovala do Izraele, kde pracovala jako novinářka pro izraelskou redakci *RFE*. Tato prestižní funkce nevypluchovala spekulativní podezření, že mohla být agentkou Mosadu. Pět let před svou smrtí nastoupila do *Rádia Svobodná Evropa*, kde pracovala v ruské sekci se zaměřením na mládež a ženy v židovské oblasti. Od roku 1990 vedla pořad pro ruské posluchače, v němž diskutovali o svých problémech v domovské zemi.

Bylo chvályhodné, že jsme získali o paní novinářce takový přehled, ale k osobě pachatele nás to pořád nenasměrovalo. S hypotézami jsme si mohli vytapetovat kancelář, ale to bylo všechno. Po neúspěšném tápání přišli na řadu znalci z oboru forenzní psychologie a psychiatrie. Tito experti se na základě psychologické rekonstrukce děje shodli, že pachatelem je jedinec s disociální poruchou osobnosti a predátorskými rysy. Ale kde ho hledat?

V průběhu dlouhých měsíců a let byly prověřeny stovky, možná tisíce tipů, ale žádný posun to nepřineslo. S ubíhajícím časem, jak už to v životě bývá, se hrany obrušovaly dalšími a dalšími případy, až do mlhy zapomnění.

K poslednímu odpočinku byla paní Molly uložena na klidném mnichovském hřbitově Nordfriedhof v Bavorsku. Její žulový pomník stojí hned vedle našeho náhrobku policejní marnosti.

OZVĚNA PODCHODU

JAK SE ŘÍKÁ, do třetice všeho dobrého. V tomto případě bych s tímto příslovím zrovna nesouhlasil. Namísto by bylo spíše prohlášení, že do třetice všeho zlého.

O necelý měsíc později nás s parťákem po třinácté hodině vyburcoval operační s nepříjemným tišňovým oznámením. Na Václavském náměstí mělo dojít k dalšímu střelnému útoku na ženu. Tentokrát se obětí měla stát mladá dívka.

Pouhých dvacet pět dnů od vražedného útoku na Molly jsme tady měli další střelbu, a to necelých tři sta metrů od osudového podchodu. Modus operandi přímo vibroval svou podobností.

S výjezdovkou Prahy 1 jsme přilítli na místo snad do patnácti minut. Před vchodem stála dvě blikající policejní auta. Natažené pásky pod dohledem dvou nadstrážmistrů oddělily chodník od pobíhajících chodců, což u některých vyvolalo přímo hysterii z omezení jejich občanských práv. Skutečnost, že sanitka už z místa zmizela, jsem vnímal jako první pozitivní signál. Zraněná zjevně přežila první kritické minuty a tým záchranářů ji nyní udržoval při životě cestou do nemocnice. Podle zprávy od policisty, který dorazil na místo jako první, mělo jít o zranění v oblasti ruky a nebyl zasažen žádný životně důležitý orgán.

Vstup do čtyřpatrového novorenesančního činžovního domu střežily masivní dveře, jejichž skleněné výplně zdobily jemné, do hloubky vyleptané květy. Bezpečnost vstupu zajišťovala hliníková zámková koule. S Vládou jsme prošli

širokou chodbou s bílou zaprášenou malbou. Hned po pár krocích jsem ucítil lehce štiplavý zápach střelného prachu.

Zkušený technik Jirka Pouzar v modrém plášti se dal do práce. Oslňoval prostor záblesky fotoaparátu, aby nám neunikla sebemenší stopa. U dveří výtahu byla na dlažbě drobná kaluž krve a asi pět několikacentimetrových krvních šmouh. Kromě hrstky obalů od zdravotnických obvazů nebylo na zemi nic. Dokonce i podlaha byla nevidaně čistá. Uklízečka v domě odváděla skutečně dobrou práci.

Naše snažení po chvilce doplnili tři detektivové z oddělení vražd, kteří byli také součástí týmu vyšetřujícího vraždu Molly. Zevlovali jsme na chodbě a prožívali děja vu. S baterkami v ruce jsme pátrali na chodbě i v prostorách vstupu do výtahu. Zase jsme hledali střelu a nábojnici, která by nás mohla někam posunout. Světe div se, nikde nic. Z celé situace jsme byli s Vládou docela frustrováni.

Dopadovým místem střely byla levá část od dveří výtahu. Neidentifikovaný projektil prošel dívce paží a roztříštil se o kovové dveře a ocelové profily výtahu. Při opakovaném ohledání jsme konečně našli alespoň malé fragmenty olova ze střely, ale pro individuální identifikaci zbraně byly k ničemu. Pozdější chemická analýza nám potvrdila přítomnost povýstřelových zplodin černého střelného prachu, což nás nasměrovalo k perkusní zbraní. Všechno se opět neslo v rovině dedukcí. Naše sáčky na důkazy zely nepříjemnou prázdnotou.

S Vládou jsme vyšlapali do posledního patra, odkud jsme postupně prozvonili každý nájemní byt. I když bylo nějakou tu hodinku po poledni, moc nájemníků domácí siestu nedrželo a nacházeli se v pracovním procesu. Doma jsme zastihli pár sousedů, kteří nám skoro nic neřekli. Maximálně slyšeli nějakou ránu, která je nepochopitelně nechala v klidu.

Jediným sekáčem byl padesátiletý řidič tramvaje, který po výstřelu okamžitě vyběhl ze svého bytu v prvním patře. Zareagoval do několika sekund, protože zrovna vycházel po dobře vykonané práci ze záchodu. Seběhl v papučích do přízemí, kde viděl schoulenou mladou sousedku s poraněnou rukou. Když zjistil, co se stalo, rychle zavolal záchranku a policajty. Spolu s další nájemnicí dívku ošetřili a ruku jí zavázali. Při vědomí a v šoku si ji převzali záchranáři a převezli na chirurgii. K osobě střelce jsme nezjistili žádný poznatek. Ani ťuk. Zase smůla.

Asi po třech hodinách jsme opustili prostory domu a vydali se do nemocnice. Na služební placuku s odznakem nám nedůvěřivý vrátný zvedl závoru

u vjezdu do nemocnice na Karlově náměstí. Červenou felicii jsme zaparkovali před pavilonem A8 I. chirurgické kliniky. Po dohledání správného personálu jsme se dozvěděli, že si slečnu Janu Tremlovou ponechají v nemocnici asi jenom do zítřka na pozorování. V současné době je schopná komunikace, i když dostala léky na uklidnění a proti bolesti. Opálený lékař nám poskytl potřebnou informaci o diagnóze a do kapsy jsem si mohl složit papírovou kopii zprávy.

V té se psalo, že pacientka utrpěla průstřel levého bicepsu bez poškození kostí, cév či nervů a po chirurgickém vyčištění ran v lokální anestezii zůstává oběhově i neurologicky stabilní.

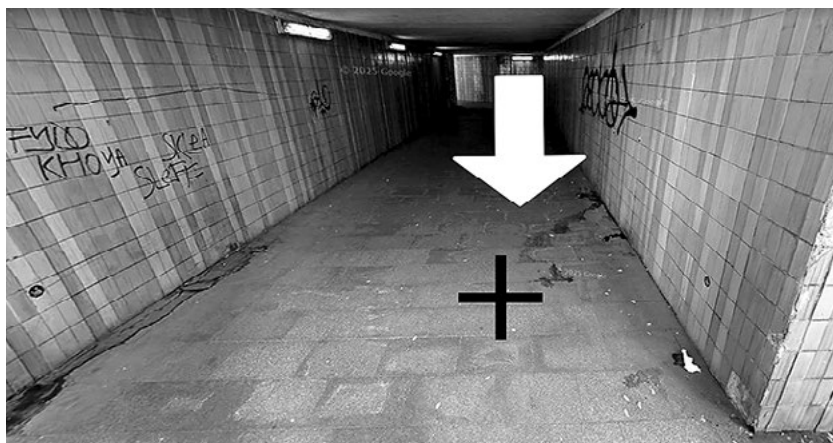
Vybavení příznivou novinkou jsme v doprovodu snaživé zákyňky v modro-bíle uniformě postřelenou oběť navštívili. V malém pokojičku u okna ležela tmavovlasá dívka. Když její oči spočinuly na našich policejních ksichtech, ve tváři se jí objevilo zděšení. Vedle lůžka seděli na kovových židličkách otec s matkou. Naše návštěva v nich vyvolala opětovný stres. Viděl jsem, jak se jejich ramena křečovitě stáhla a v očích se jim třísťilo zoufalství s nadějí.

„Dobrý den, kriminální policie,“ vypustil jsem z úst tu tisíckrát omletou frázi.

Osazenstvu kolem postele se viditelně ulevilo, ale napětí bylo v pokoji stále cítit. Poté, co jsme si vyslechli příval výčitek rodičů, jak je možné, že k tomu došlo, a jak policie vlastně zajišťuje bezpečnost Pražanů, jsme se konečně mohli začít věnovat práci. Chápali jsme jejich rozrušení i obavy. Jana byla na rozdíl od nich v překvapivém klidu a s detailní přesností nám začala popisovat svůj hrůzostrašný zážitek.

Krátce po třinácté hodině vešla do domu na Václavském náměstí, který se nacházel hned vedle pasáže spojující Opletalovu ulici. Dveře si musela odeknout. Klíčkem otevřela poštovní schránku, ze které na zem vypadly nějaké reklamní letáčky. Posbírala je a prošla těžkými lítačkami s prosklenými výplněmi. Cupitavými kroky došla k výtahu, který tu jezdil nahoru a dolů od padesátých let. V chodbě byla sama a nikoho nikde neslyšela. Zmáčkla přivolávač umístěný vedle těžkých plechových dveří s oprýskanou cedulí: „Pozor! Výtah! Nosnost 3 osoby.“ Do přízemí se z horního patra začala s rachotem pomalu přibližovat zelená kabina.

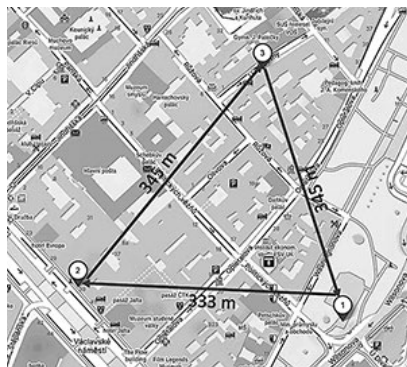
Jana trpělivě čekala. Najednou za sebou uslyšela zavržení dvoukřídlych dveří, jak někdo prošel chodbou od vchodu. Otočila se a proti světlu rozpoznala obrys postavy neznámé osoby. Chtěla rukou otevřít dveře a počkat, jestli

Útok v ponurém podchodu bohužel nebyl poslední.

V těchto místech dodýchala novinářka Molly. Jana měla větší štěstí.

Pražský Bermudský trojúhelník útoků.

se s ní neznámý nesveze. Za okamžik ji ochromila ohlušující rána, jejíž ozvěna prolétla celým domem. Její oči oslepil záblesk a následný bílý kouř. Tupá, silná rána ji zasáhla do levé ruky, což ji srazilo na pletivo výtahu a potom na kolena. V ústech ucítila hořkou chuť.

Než si vůbec uvědomila, co se stalo, střelec rychle vyběhl na zalidněné Václavské náměstí a zmizel. Potom upadla šokem do mdlob a pamatovala si jenom souseda, záchranáře a následnou cestu do nemocnice. K útočníkovi dokázala uvést pouze to, že šlo o muže. Popis střelce byl opět v nedohlednu.

Dva dny po střelbě jsme mohli Janu podrobně vyslechnout u nás na úřadě. Při vytěžení jsme se hodlali zaměřit na její denní režim, který by nám mohl pomoci odhalit, zda si ji pachatel vytipoval náhodně, nebo jestli byla Jana vybraným cílem.

Do kanceláře vplula dívčina, kterou bych vůbec nespojoval s tou pobledlou pacientkou z předešlých dnů. Vkusně upravená holka vyzařovala přirozenou eleganci a ochotně se nám snažila pomoci.

Probrali jsme celý inkriminovaný den, minutu po minutě. Jana byla bezproblémová mladá žena. V bytě ve třetím patře bydlela s rodiči a mladším bratrem. Neměla žádnou trestní minulost ani kriminální záznamy, na přechodech vždycky čekala na zelenou. Šlo o běžnou pražskou rodinu. Jana neřešila žádné vztahové problémy, přítele neměla. Pracovala jako úřednice za přepážkou v jedné cestovní kanceláři necelý kilometr od svého bydliště.

Případ nakonec zůstal u nás na obvodě jako pokus o těžké ublížení na zdraví. Zase v tom byla oblíbená statistická tahanice, aby se na krajském ředitelství mezi desítkami mordů neobjevila další čárka. Nám to bylo fuk, protože jsme byli stejně pracovně propojení a nezajímalo nás, jaké razítko zrovna straší v záhlaví lejster.

Stovky písemností začaly plnit dva nadité pořadače s velkým nadpisem „Tremlová“. Na první pohled bylo vidět, že jsme se neflákali, což ovšem neměnilo nic na skutečnosti, že jsme stále neměli komu scvaknout ruce pouty.

Nenašli jsme žádného svědka. V době výstřelu kolem procházely desítky osob, ale ty už byly nenávratně pryč a ztratily se v ruchu metropole. Na pátrací relaci v denním tisku, zastoupeném *Večerní Prahou*, se také nikdo neozval, i když otravní kameloti v podchodech a pasážích upoutávali reklamními výkřiky: „Střelba na Václavském náměstí, bezradná policie hledá svědky, pomozte jim najít vraha!“

Během let 1995 až 1997 se jednalo o třetí podobný případ střelby na ženy. Pokaždé bez loupežného motivu. Nepředcházeli jim žádný konflikt nebo incident. Místem činu byla trojúhelníková výseč kolem Václavského náměstí v rozmezí tří set metrů, jakýsi pražský Bermudský trojúhelník, ve kterém se beze stopy neztrácely lodě, ale lidský život a zdravý rozum.

Jaký psychopat měl tyto tři případy na svědomí, se už asi nikdy nedozvíme. Dodnes jsem přesvědčen, že šlo o jednoho člověka s neovladatelnou nenávistí k ženám.

Znovu jsem si na ty kriminalistické pomníčky vzpomněl o řadu let později.

Dne 13. února 2014 zastřelil neznámý pachatel v tramvaji číslo 17 náhodně vybranou čtyřiašedesátiletou ženu, bezstarostně sedící na sedačce a vyhlížející z okénka na Vltavu. Útok byl zákeřný, přišel zezadu a bez zjevného motivu. Kriminalisté po střelci marně pátrali bezmála dva roky. V květnu 2016 však zasáhla náhoda, podpořená pocity viny samotného pachatele. Ten nezabouchal jako hříšník na nebeskou bránu, ale zatukal na dveře místního oddělení policie.

Vysypal ze sebe děsivé doznání. Onoho dne si přisedl do tramvaje někde za Braníkem. V poloprázdném voze vytáhl z igelitové tašky nelegálně drženou pistoli s tlumičem a z bezprostřední blízkosti vystřelil ženě do zátylku. Smrt nastala okamžitě. Ukradl jí kabelku, ve které našel pouhých sedmnáct set korun, platební kartu, starý mobil a doklady. Nejdražší věci v tašce byly dioptrické brýle za dva tisíce. Za činem dvašedesátiletého vraha udělal tečku Městský soud v Praze trestem v délce sedmnácti let natvrdo.

MILOŠŮV KUFŘÍK PLNÝ DEMETERA

NA PŘELOMU LET 1996 a 1997 hýbala politickým rybníkem v naší republice tajemná kauza „Zemanova kufříku“, zahalená do temnoty špiónů a tajných služeb, kteří si brousili zuby na naše přední představitele v čele s Milošem Zemanem, aby tak oslabili funkčnost politických stran ČSSD a ODS. Kauza nabírala na neuvěřitelných obrátcích a novináři všech plátek i televizí byli lační po dalších a dalších informacích, kterými by mohli šokovat veřejnost.

Sledovali jsme s Vládou tyto tahanice se zájmem a očekávali den, kdy dojde k rozuzlení a po ulici povedou agenti BIS spoutané postavy s bundami přehozenými přes obličej. Jak kauza pokračovala, začalo se na světlo boží zákonitě dostávat stále více podrobností, což nebylo překvapivé, vzhledem k tomu, jak moc byly bezpečnostní služby děravé. Novináři holt měli své zdroje.

Jednoho dne ráno jsem vklouzl do kanclu, kde se mi naskytl tradiční obraz partáka sedícího u kávy s křupavými rohlíčky a šunčíčkou zakoupenou v uzenářství vedle restaurace U Medvídků. Myslel jsem, že studuje nějakou novou kauzičku, kterou stačil ráno vyfouknout kolegům na stálé službě, aby chom měli z čeho vařit.

„Ty vole, sedni si! Kvízová otázka: Kdo si myslíš, že je hlavním aktérem kauzy kufříku?“

S úšklebkem na mě vyzývavě čučel a čekal na odpověď.

„Ty vole, to mi hlava nebere, to nevymyslíš,“ vygradovalo Vládkovo vzrušení. „Je to náš Miloš! Miloš Demeter, ta filčka podvodnická!“ vypálil na mě s prstem zapíchnutým v novinovém článku.

„Cože? To si děláš kozyl!“ převzal jsem iniciativu překvapeného a hned se šlinul k rozložené plachtě novin na jeho stole. „No to mi poser záda, to je fakt on.“

S Milošem Demeterem jsme se začali poprvé osobně setkávat někdy koncem osmdesátých a počátkem devadesátých let, a to při objasňování běžné majetkové trestné činnosti, kdy projevil zájem s námi spolupracovat jako práškač. Miloš byl protřelý podvodnický recidivista, který měl za sebou už pěknou řádku flastrů, s čímž jsme byli samozřejmě srozuměni.

Začali jsme se s ním scházet po různých putykách a jako bonus od nás dostával do kapsičky vždy nějakou tu stovečku. Informace, které jsme od něho dostali, byly ovšem zpravidla bezzubé. Po prověření jsme pokaždé zjistili, že nic, co nám napráskal, nebyla pravda. Po několika schůzkách nás to začalo docela štvát a pojali jsme podezření, že jsme pro něj jen hejlové, které může pěkně dojit jako přeplněná kravská vemínka. Při jedné schůzce jsme na něho pořádně zatlačili, že potřebujeme konečně nějaké výsledky, jelikož nás už stál hezkých pár penízků, za které jsme mohli bužírovat v nějakém baru.

„Chlapi, mám pro vás tutovku, to se vám bude líbit,“ začal nás Miloš s kamennou tváří pokerového hráče zase natahovat na naviják. „Naproti hlavnímu vstupu na Masarykovo nádraží v Hybernské ulici je jídelna, kousek vedle kavárny Archa. Určitě ji znáte. Je to špeluňka, kde se překupují kradené věci. Dělá tam u pípy výčepák Tony, se kterým jsem seděl v Horním Slavkově. Je to starej bytař a teď tady dělá ‚skupku‘ kradených věcí. Když tam vejdete, vzadu za výčepem je silný závěs, který zakrývá dveře do místnosti skladu, kde má ty věci ukryté. Je toho tam hromada. To budete koukat.“

S uznaným pohledem natáhl ruku pro další tři papírky s Gottwaldem. S natešeným výrazem jsme vrazili do označeného doupěte, kde to v dopolední době hučelo dělníky a cestujícími z nádraží mezi vůněmi gulášové a dršťkové polévky. Naše oči začaly pátrat po silném závěsu. Mezi vysokými bufetovými stoly jsme se točili jako na obrtlíku, ale kromě několika plakátů na kofolu, malinovku a zelenou amaru jsme nic nenašli. Žádný závěs, žádné dveře, nebylo tady lautr nic.

„No kurva, co to má být?“ začínal jsem se poněkud vytáčet. Zase jsme mu parádně naletěli na dobře sehrané divadlo. Proč nás takhle vochal, když

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Rapl z Bartolomějský: další směna.
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.